

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **D. K.**

skazanego za czyny z art. 178a § 1 i 4 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lutego 2019 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 1 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. oddalić wniosek obrońcy z urzędu adw. A. R. o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego D. K. od kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy we W. uznał D. K. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 i 4 k.k., za co wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych w kwotach po 15 zł każda. Nadto orzeczono wobec

oskarżonego: obowiązek powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Okręgowy we W. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo* poprzez orzeczenie na podstawie art. 42 § 3 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a w pozostałym zakresie orzeczenie Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego zaskarżyła w całości wyznaczona skazanemu w postępowaniu kasacyjnym obrońca z urzędu adw. A. R.. W wywiedzionej kasacji zarzuciła rażące naruszenie prawa poprzez „naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie niedających się usunąć wątpliwości wynikających z niejednoznacznych zeznań funkcjonariuszy policji na niekorzyść oskarżonego czyli wbrew dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. co doprowadziło do wydania wyroku skazującego z rażącym naruszeniem prawa”. Podnosząc taki zarzut wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego. W kasacji zawarty został również wniosek o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej we W. wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podzielić należy stanowisko oskarżyciela publicznego, że kasacja sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę skazanego D. K. jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe

na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał co do zasady w mocy wyrok sądu *meriti*, w tym w zakresie wymierzonej D. K. kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Wobec powyższego oczywistym jest, że nie nastąpiło skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności o charakterze przewidzianym art. 523 § 2 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę – co jednoznacznie wynika tak z zarzutu wyartykułowanego w *petitum*, jak i jej części motywacyjnej – nie wskazano z kolei na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna. W związku z tym Sąd Najwyższy zobligowany był orzec w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek obrońcy skazanego o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji. Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela utrwaloną linię orzecniczą, zgodnie z którą sporządzenie i wniesienie niedopuszczalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez obrońcę z urzędu, nie daje podstawy do przyznania wynagrodzenia za taką czynność, albowiem Skarb Państwa nie może ponosić finansowych skutków podejmowania przez podmiot fachowy czynności prawnie niedopuszczalnych (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2008 r., IV KK 271/08, R-OSNKW 2008, poz. 1710 oraz powołane w nim wcześniejsze judykaty). W tym stanie rzeczy (pomijając inne mankamenty kasacji, które jednak z uwagi na jej niedopuszczalność, nie mogły być już przedmiotem rozważań) złożony w tym przedmiocie wniosek obrońcy należało oddalić.

Implikowało to także zwolnienie skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem – pomijając nawet kwestie stanu majątkowego D. K., który uzasadniał przyznanie mu pomocy prawnej z urzędu – skazany nie może ponosić konsekwencji niewłaściwych działań adwokata, w związku z czym za takim rozstrzygnięciem przemawiają również względy słuszności (art. 624 § 1 *in fine* k.p.k.).

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 426 § 1 k.p.k. i art. 430 § 2 k.p.k.)